

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

MY FRIEND

A CHILDREN'S MAGAZINE

6

JUNE
1963

“МІЙ ПРИЯТЕЛЬ” — журнал для українських дітей Канади й Америки. Видає: Централь Українців Католиків. Редагує: о. Семен Іжик. Адміністратор Маріян Міхневич. — Виходить 15-го кожного місяця, крім вакацій. Передплата річно \$2.00, поодиноке число 20 центів.

“MY FRIEND” — The Ukrainian children's magazine in Canada and the United States. Published monthly by the Ukrainian Catholic Council of Canada, 418 Aberdeen Ave., Winnipeg, Manitoba. Editor: Rev. S. Izyk. — Subscription \$2.00 per year, 20c. a copy.

ADDRESS: “MY FRIEND”, 418 ABERDEEN AVE., WINNIPEG, MAN., CANADA

Phone: JU 2-1113 or JU 2-1940.

Authorized as second-class mail by the Post Office Department Ottawa, Ont. and for Payment of Postage in Cash.

На Пресовий Фонд зложили в місяцях квітні і травні:

Дарія Головата, Торонто, Ont. — \$2.00; Юрій Куць, Філадельфія, ЗДА — \$1.00; Зоріана Домбчевська, Рочестер, ЗДА — \$1.00; Маруся Костюк, Вінніпег — \$2.00; Христина Кицима, Ньюарк, ЗДА — \$1.00; Наталія Даниш, Нью Йорк — \$2.00; Юрко Кобзар, Гантер, ЗДА — \$1.00; Ярослав і Володимир Коваль, Нью Йорк — \$1.00; Анна Горбань, Клівленд, ЗДА — \$1.00; Х. Іванчук, Вінніпег — \$2.00; Віра і Славко Бабяк, Торонто — \$1.00; Галина Стельмах, Балтимор, ЗДА — \$1.00; Марія Анна Гуменюк, Балтимор, ЗДА — \$1.00; Тарас Гасяк, Ст. Джозеф, ЗДА — \$1.00; І. Х. Т. Баран, Саскатун, Саск. — \$1.00; Роман Семінович, Торонто, Ont. — \$1.00; Мирослав Микитюк, Монреаль — \$1.00; Богдан Ткачик, Картерет, ЗДА — \$1.00; Зоя Онишкевич, Бруклін, ЗДА — \$1.00; Світляна Бенеш, Торонто, Ont. — \$1.00; Марія Т. Дурбак, Акрон, ЗДА — \$1.00; О. Хомик, Флінт, ЗДА — \$1.00 і Адріанна Телішевська, Парма, ЗДА — \$3.00.

Христина Гальма, Вінніпег — \$1.00; Леся Кузьма, Саскатун, Саск. — \$1.00.

Щиро дякуємо. — Хто наступний?

Від Адміністрації

Цим числом закінчуємо видавання журналика у цьому шкільному році. Наступне число появиться у вересні, а саме вже у новому шкільному році. Через вакації “Мій Приятель” не виходить. Він теж, як і Ви, хоче відпочивати.

Добре було б, як би то так Ви ще перед вакаціями вирівняли довги та заплатили передплату за 1963 рік, хто ще цього не зробив. А хто вже заплатив, то буде мати спокійні вакації.

Ви закінчите своє навчання по школах і підете відпочивати по цілорічній праці. Хто добре вчився, був пильний, уважний і слухняний, буде мати спокійний і милий відпочинок. Використайте добре вільний час, проведіть його на свіжому повітрі, над озерами, морями, у горах, парках чи садочках! Не забувайте і про книжку, а читайте і вчіться у вільних від забави хвиликах, чи в часі непогоди!

Прощаючись з Вами на два місяці, бажаємо Вам щасливих вакацій!

До побачення у вересні!

В понеділок, 3 червня 1963 р. пересталось бити серце Святішого Отця Папи Івана ХХІІІ, великого Приятеля і Добродія дітей цілого світу. Дітвора в Римі кликала Його “Вуйцьом Іваном”... Бл. п. Папа Іван ХХІІІ приголублював дітей до свого серця так, як колись Ісус Христос.

СТЕПАНЧИК ІДЕ НА ОСЕЛЮ

— Наш Степанчик вже козак, — так сказала гордо мати. — Час нам хлопця виряжати, прилагодити, що змога, довга жде його дорога.

— Де ж це, мамочко моя, наш Степанчик з дому їде? — так спитала маму Ліда.

— На оселю їде, доню. Я йому вже й не бороню. Хлопець виріс нам нівроку від торішнього року. Витягнувся, помудрів, самостійний вже зробився, і відзначень дослужився. Хай поспробує вже раз, як то добре на оселі, і які там дні веселі, безтурботні, гомінкі, повні спогадів чудових. — І здорові ці вакації, батько все говорить так. Наш Степан вже не дівчак!

А Лідуся, хоч маленька, просить тихо любу неньку; — Мамочко, як підросту, то запишусь до Пласту і поїду на оселю, там де гарно і весело, там де сонце ясно світить, зогріває личка дітям. Мамочко, як підросту, то запишусь до Пласту.

Наш Степанчик вже готовий! Ось наплечник, коць, їдунка . . . Щось ховає пильно нишком. Ах, це на вакації — книжка!

І. С.

ПЕРЕД ВАКАЦІЯМИ

Небаром вакації прийдуть,
Замкнуть двері кляси шкільні—
В село заманять нас овидом
Блаватні дороги пільні . . .

Привіт тобі кинуть діброви,
Перлисті пучки орябин,
І день крізь блакит заговорить
Листками-квітками калин . . .

Привіт тобі кине потічок,
На тиках стручастий горох —
Левада, зелений садочок,
Зі стріх знову міртами мох.

Бажання наповнить нам груди,
Як неба простори вільні —
Небаром вакації прийдуть,
Замкнуть двері кляси шкільні.

Не хвались!

Хвалився кіт,
Що він убрід
Ріку перебрєде!
Та як пішов —

То не прийшов,
Нема kota піде . . .
І ти ніколи не хвались,
Коли не можеш — не берись.

На цій знімці бачимо Митрополита Канади Кир Максима Германюка, МИТРОПОЛИТА-ІСПОВІДНИКА КИР ЙОСИФА СЛІПОГО і Архипастиря Скитальців Кир Івана Бучка. — Ця знімка зроблена дня 5 березня 1963 р. у Ватикані.

МИТРОПОЛИТ КИР ЙОСИФ

В місяці лютому цього року рознеслася по всьому світу радісна вістка, що до Риму приїхав Митрополит Католицької Церкви в Україні — Кир Йосиф. Він перебув дуже важку та довгу, бо триваючу 18 років, неволю на Сибірі. Ця вістка викликала велике зацікавлення в цілому світі і про нашого Митрополита заговорили у всіх радіях та писали у всіх газетах в цілому світі. Серед нас, українців ця вістка викликала велику радість та надію, а також велику вдячність до Господа Бога. Тому весь український нарід привітав його з усією щирістю свого серця.

Митрополит Кир Йосиф Сліпий має тепер 72-гий рік життя. Він народився в Тернопільщині. Здобув дуже широку освіту, і ставши священником писав релігійно-наукові твори. Вкоротці був іменований ректором Богословської Академії у Львові, в якій вчилися молоді священники. В часі Другої світової війни став Єписко-

пом, а по смерті Митрополита Кир Андрея, став Митрополитом Української Католицької Церкви.

Та московські комуністи-більшевики, які саме тоді загарбали були наші землі, не дозволили йому керувати нашою Церквою. Вони заарештували його, деякий час тримали у тюрмах між всякими злочинцями, а опісля вивезли до таборів важкої праці у Сибірі, де він мусів працювати серед важких морозів та дуже трудних умовин життя.

Большевики хотіли, щоб Митрополит вірікся своєї католицької віри. Ні грозби, ні кари, ні обіцянки найбільших достоїнств не потрапили його зломити. Він волів терпіти найважчі кари, а навіть перенести саму смерть, чим стати зрадником.

Коли ж прийшло нагале звільнення, то видно тут виразну Божу допомогу.

Радіючи з увільнення нашого Митрополита, просім дальше Всемогучого Господа, щоб допоміг всьому нашому народові увільнитися з цієї дуже важкої московської неволі, в якій він знаходиться тепер.

СЕРЦЮ ХРИСТОВОМУ

Серце Христове болем пробите
Душ наших нині вислухай глас,
Чаша терпіння видерть перелита,
Буря несеться кругом всіх нас...

В райдуготкані брижі хітону
Ти заховай нас, о Саваот,
І попровадь нас в яркості трону
В царство святеє вічних чеснот!

Ти попровадь нас з цього падолу,
Де смерть панує, підніть і зло,
Де брат на брата кусє крамоли,
І плинуть ріки крови і сльоз...

Ти попровадь нас Христе, наш
Спасе,

Де зір і розум ще не добіг,
Мольбів всіх наших вислухай
гласи

Та заверни нас з брудних доріг!

Т. К.

ЧИ ЦЕ НЕ БОЖИЙ ПАЛЕЦЬ?

Московські комуністи — большевики, загорнувши наші рідні землі, почали заводити на них свої нелюдські порядки. Забрали від людей їх власні домни, поля та господарства, позакладали свої колгоспи та радгоспи, а людей зробили невільникми — кріпаками. Тих, що були з того невдоволені та не величали їх своїми визволителями, повивозили на Сибір або запроторили до тюрем та таборів смерті.

Однак найбільш ненависною для московських комуністів була Українська Католицька Церква. Вони постановили її цілком знищити. Насамперед заарештували та вивезли нашого Митрополита та всіх Єпископів, багато священників та світських людей, від яких могли сподіватися опору, а тоді вже насильно впровадили свою московсько-православну віру, не питаючись нікого, чи хоче він того, чи ні.

На місце наших владик понаставляли своїх “Єпископів”, що замість слухати наслідника св. Петра, Римського Папу в Римі, вони слухали та вихваляли комуністичних безбожників в Москві.

Одним з таких большевицьких “Єпископів” був Михайло Мельник в Самборі. Місто Самбор лежить на південь від Львова і його зроблено єпископською столицею на місце княжого Перемишля, який віддали Польщі.

Той “Єпископ” захотів зробити дарунок Москві. Він змовився зі своїм секретарем православним священником Володимиром Куновським та другими, такими, як вони і постановили завести до Москви Чудотворну ікону Божої Матері, що від давних років була в самбірській церкві. Ця ікона — це неоцінений скарб нашої Батьківщини. В 1727—28 рр. Божа Мати на цій іконі плакала кожної неділі впродовж пів року.

Зняли вони цей дорогоцінний образ з престола та вибрались в дорогу до Москви. Аж ось в дорозі вмірає наглою смертю о. В. Куновський, а пару годин пізніше, в самому Києві такою наглою смертю гине і сам “Єпископ” Мельник.

Оба вони, виїжджаючи в дорогу, були зовсім здорові.

Ця подія сталася дня 9 жовтня 1955 р. Ісус Христос не дозволив зневажити свою Матір.

Володимир Мацьків

... “Бо хто Матір забуває,
того Бог карає,
Чужі люди цураються,
в хату не пускають!” ...

Микола Погідний

ГЕТЬМАНСЬКА БУЛАВА

(Казка)

(Продовження)

— Може це тут отой гетьманський льох! — подумав собі козак Нетяга і спрямувався туди їхати. Та вороний так і насторожив уха, заіржав, мов би не хотів туди йти. Однак козак Нетяга не потурав своєму коневі, а вдарив його канчуком і пустився обїзджати гору та шукати за входом до льоху.

І обїхав він гору тричі та доперва за третім разом помітив велику чорну прогалину. Та заледви вспів Нетяга злізти з коня та придивитися, аж тут нараз виходить велит-лицар Булат-Микулич. Цілий зашитий в шкірі, на голові шолом, в одній руці ратище, а в другій меч.

І станув він та злющими очима дивиться на козака Нетягу:

— Ти хто такий?! — закричав він сердито. — Чи не захотілося тобі, щоб я по тобі тризну одправив? — Стій!

Але не злякався козак Нетяга велит-лицаря Булата-Микулича.

— Я, козак Нетяга зі Запоріжської Січі! Не глумись, але віддай гетьманську булаву і козацькі клейноди, а ні — то будем битися!

А велит-лицар Булат Микулич зареготався на ціле горло:

— А вже ж, що битися, а не миритися будемо! Ой, не дам я тобі твоєї булави, не дам! А чи є в тебе сила помірятися зо мною? Чи цупкі в тебе ноги? Уважай, щоб живцем не влізли в землю від мого удару. Ну, щож? — Так ходи, козаче, будем битись.

І вийшли вони на крем'янистий тік і почалася січа від сходу сонця до заходу. Від ударів аж земля дудніла. І як лиш наміряться велит-лицар Булат-Микулич ударити мечем козака Нетягу — то все мечем по тоці ударить. І поколов він уже тік крем'янистий на дрібні кусні.

А козак Нетяга, як молодий сернюк, скаче і піскає, та раз-по-раз пірначем по шоломі Булата-Микулича сильно ударяє. А як прийшов вечір, набрав козак Нетяга більше потуги і як завадить пірначем велит-Микулича так, що його цілого у тік крем'янистий увігнав.

І від цього удару пустив велит-лицар Булат-Микулич свій меч на землю і давай проситись:

— Не вбивай мене, козаче Нетяго! Все віддам, що захочеш. Не знав я досі козацької сили!

Та не слухає цього козак Нетяга, а зловив його за бороду і привалив скалою.

— Ось тут тобі по вік сидіти, заки тризну одправиш надімною! Прощай велит-лицарю Булат-Микуличу! Іду гетьманської булави діставати.

І засміявся козак Нетяга та увійшов до льоху.

В льоху було темно та непривітно. Але Нетязі було тепер весело. І на край світа пішов би, щоб лиш міг знайти гетьманську булаву.

І довго блукав він у тій пітьмі, не знаючи ні входу, ні виходу. Та нараз почув гомін якогось дзвона.

Проймаючий, жалібний звук розходився луною по льоху і відбивався об вогкі стіни. Здивований подався туди, звідкіля доходив цей таємничий гомін. Ішов щораз скоріше, а голос усе кріпшав і набирав сили і здавалося, що дзвін гомонить вже дуже близько, немов за стіною. Почав Нетяга розглядатися і тоді побачив у стіні маленьку щілинку з якої било ярке світло, немов хтось запалив там каганчик.

Козак Нетяга приблизився тоді до цієї щілинки і виразно почув удари таємничого дзвона.

— Тут, або нігде! — заговорив до себе козак Нетяга.

Він негайно підважив пірначем каміння, розсунув на боки і встромив до середини голову та почав розглядатися.

Але зразу не міг нічого побачити. Ярке світло, яке заливало весь льох, осліпило своїм блиском його очі. Як згодом привикли очі до цього незвичайного саява, аж тоді дотеперва зацеміло з радости серце в козака Нетяги.

Він побачив просторий льох, цілий освічений надземським світлом. Зі стелі льоху звисав дзвін-великан, який мало що не закривав своїми крисами цілого льоху. А долі, кругом дзвона, стояли заковані в кайдани Запорожці.

Вони то цими ланцюгами весь час били об криси дзвону і звідсіля розносився цей жалібний гомін. І дотеперва тепер завважив козак Нетяга, що немає серця у велита-Дзвона.

Але зрадів козак Нетяга, коли побачив гетьманську булаву і козаці клейноди. Вони то лежали під самим дзвоном, на самій середині льоху, а це ясне, надземське саяво, що так сліпило очі, саме розходилося від гетьманської булави. Вона та горіла як ясне сонце, — бо сіяла самоцвітами і діамантами.

І не втерпів козак Нетяга довше бездільно придивлятися. Переліз отвір і скочив до гетьманського льоху між Запорожців.

— Пугу! Пугу! Козак з Лугу! — крикнув Нетяга. — Але від коли ви такими жалібними паламарями поставали?

А козаки-Запорожці так і здригнулись, наче зі сну збудилися.

— Ти хто такий, що посмів глумитися з нашої недолі? — заговорив старий дідуган-Запорожець, що стояв на самому переді.

Та козак Нетяга лише засміявся.

— Я козак з Лугу. Чи дозволите браття-Запорожці гетьманську булаву забрати?

А нещасні Запорожці так і задзвонили кайданами з радости.

— Бери, бери, козаче! Вже двісті літ лежить вона бездільно і нікому її взяти . . .

А старий дідуган і собі:

— Вислухав Господь милосердний невольницькі благання. Не пішли надармо наші мольби і прохання. Таки додзвонилися своїми кайданами до волі і до сонця, хоч серце велита-дзвона Москва нам забрала і виляляла собі з нього цар-пушку.

І не було меж радості та щастю. А козак Нетяга, як лиш підніс гетьманську булаву, — то козацькі кайдани розсипались на дрібні кусні і поспадали на землю.

— Вставайте, низове товариство, Запорожці, бо воля близько! — Розбирайте козачі клейноди і всі рушайте за мною!

І кинулось козацтво клейноди розбирати, а козак Нетяга держав високо гетьманську булаву і ждав, аж козацтво буде готове до походу. Ще раз блиснув булавою і всі пішли за ним, щоб якнайскорше вийти з льоху на Світ Божий і побачити ясне сонечко волі.

(Далі буде)

НА ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ

Скінчився рік!

Так любий в Рідній Школі,
Де вчили нас любити Україну,
Й братів своїх, знедолених в неволі;
Прийдешніх днів велику перемену
Хай принесе наш юний вік.

Вони там ждуть, і молять Бога свого,
І віра в них як твердь землі незламна,
Тож ми малі гартуймо дух і серце,
У школі ум острим із вірою у Нього;
В опіці має нас небесная Мадонна,
Вона нас поведе в життя майбутні
герці.

Поклін усі віддаймо тим, що вчили,
Нас всьому доброму в посв'яті,
На рідній мові молитву проводили,
Учили правді у своїй рідній хаті,
Клонитись лиш Йому, Одвічному у небі,
Бо тільки Він Один pomoже нам в
потребі.

Коли ми всі розійдемося додому,
То недармо хай проминають будні,
Хай сонце влиться нам у кров і м'язи
стално,
І серце наповнить добром напроти
злomu,
Щоб знов прийти сюди, обновлені
хрустально,
Й готовим бути сповнить завдання
трудні.

(Цей вірш декламував учень Р. Ш. на закінчення шкільного року в Буенос Айрес, Арг.)

ПРАВДА ЦЕ, ЧИ КАЗКА?

На поляні, біля лісу розмстилося шатро. Хлопців двох там почувало, ранком встали, повмивались і кудись помандрували. Залишилося само це шатро.

А з полудня наче шуря надтягнула люта буря. Вишав дощ немов з відра і заглянув до шатра.

А в шатрі тут хтось гостює, гей, погляньте, хто цікавий! Ось з краєчку — бобрик жвавий, далі круглий їжачок завинувся у клубок. Біля них руденька білка і лисичка — жовтий хвостик, що залазить все під мостик. Мишка труситься ось тут, від дощу, чи від страху?

І ведмедик волохатий, що не встиг зайти до хати, до шатра й собі допхався, перед бурею сховався.

Із ріки тут лізе рак, поволеньки лізе дуже, неохочо та й бай-дуже. І вовчисько той зубатий хоче у шатро захватись, та звірятка не дають, вовка того лають, б'ють . . .

А сарна хоч полохлива, теж в шатро зайти щаслива, але місця тут вже брак, так сказав лінивий рак.

Раптом сонце засвітило, дощ устав, погідно й мило, а доріжкою із лісу вийшли хлопці, вийшли два і прямують до шатра.

На сарні трясеться шина, вовк тікає без розбору, підобгав хвоста і — в ноги!

Рак зійшов чимдуць з дороги і сховався між порічки, згодом піде він до річки. А ведмедик волохатий теж почав у ліс тікати. Мишка скочила у дірку, налякала бідну білку.

Їжачок як геть ішов, бобра сильно поколов. Всі розбіглися, що сили і шатро пусте лишили.

Тут кінчається вже казка, ну, а ви, скажіть, будь ласка, скільки правди є у ній, а наскільки є брехні?

І. С.

Дощик

І в свої зелені жменьки
Ловлять крапельки чистенькі.
А земляця рада дуже;
— Лийся дощику, мій друже!
Лий на поле, сад і гай,
Щоб родився урожай.

Він у хмарці прилетів,
Над землею зашумів,
Над грушами, сливами,
Краплями грайливими.
Всі листочки, трави, квіти
Хочуть пити, пити, пити,

ВАЖЛИВІ РОКОВИНИ

На цей рік припадають дуже важливі роковини. Якраз минає 1100 років від хвилини, коли впроваджено і визнано Папою Римським наш Візантійсько-слов'янський обряд. Давніше думали, що в церквах можна проповідувати та відправляти Богослуження тільки в трьох мовах: жидівській, грецькій і латинській або римській, бо тільки в тих мовах був напис на таблиці над розп'ятим Ісусом Христом.

Але тих мов не розуміли всі народи. Тому св. Кирило та св. Методій, яких називають апостолами слов'ян, а які навчали Христової науки і на українських і на інших слов'янських землях, почали уживати зрозумілої слов'янської мови.

Вони приготували слов'янську абетку та пишучи нею, переклали всі церковні книги, з яких служать Службу Богу та інші Богослуження, як Вечірня, Утренья і т. п. на цю зрозумілу слов'янську мову.

Деяким людям це не подобалося і вони оскаржили тих святих людей перед Папою Римським. Папа Римський запросив св. Кирила і Методія до Риму, скликав Собор, або широку нараду Єпископів та запитав їх, чому вони навчають слов'янською мовою. Св. Кирило та Методій були вченими та мудрими людьми і вони всіх переконали, що навчати поган мовою, якої вони не розуміють є недоцільне, бо вони з того нічого не можуть скористати. Треба вчити так, щоб люди розуміли. Папа Римський та всі Єпископи признали це і всі спільно узнали Візантійсько-слов'янський обряд за рівнозначний з іншими обрядами, як латинський і грецький.

Св. Кирило та Методій були Єпископами і вони зорганізували велику церковну провінцію, де обов'язував візантійсько-слов'янський обряд. До цієї церковної провінції належали тоді і західні українські землі. Недавно відкопано в місті Перемишлі залишки давньої церкви з тих часів. А часи ці були насправду давні. Було це на 120 років перед тим, заки св. Володимир Великий запровадив остаточно Христову віру у своїй державі. В тих часах у Києві були також вже християнські церкви, хоч не всі мешканці нашої давньої столиці визнавали Христову віру.

Завдяки праці та заходам св. Кирила та Методія ми можемо розуміти всі церковні відправи, бо церковно-слов'янська мова дуже подібна до нашої української мови, якою ми говоримо і якої вчимося в школах.

Володимир Мацьків

БОСКО

НОВИЙ ПРИЯТЕЛЬ

Знайшов дідусь маленьке котенятко. Таке воно було бідне, худеньке, голодне. Приніс його дідусь до хати, і дав йому молочка. Сидить котик, молочко п'є, аж тут до хати Боско входить. Побачив котика — здивувався... Пригадав собі, що подібного звіря вже бачив. Тільки той був великий і чорний, а цей дуже маленький і руденький. Вирішив Боско, одначе, познайомитися з котиком. Підійшов та лапою його — бац! А котик злякався і під крісло. Боскові під крісло нема як залізти, не всунеться туди. Скаче кругом крісла, гавкає, а не дістане котика. Котик побачив, що пес не може його дістати під кріслом — та й дрочить Боска лапкою з-під крісла. Не дали Боскові котика зобижати. І за кілька днів звикли вони один до другого.

Котика назвали — Каня.

Ось вже й грається разом Каня з Боском. Взяла Мама Каню на руки і пестить його. Боско як побачив — на Маму кинувся. Гавкає, смикає Маму, Каню лапою б'є і кусати хоче... Не подобалося йому, що Мама не його, а Каню пестить. І завжди так: — грається Боско з Канею, їдять з одної мисочки, сплять разом; а пестити Мамі Каню не вільно. Не любить цього Бос-

ко і не дозволяє. І Тато не дозволяє пестити Каню. То тепер і Мама і Тато пестять Каню так, щоб Боско не бачив. Бо як побачить, то дуже сердиться, гавкає і на Маму і на Тата, Каню зажене геть в город а сам ходить і вурчить - гарчить довго. Лише Дідусеві дозволяє Боско пестити Каню.

ДОБРИЙ НЮХ

Боско дуже лагідний пес, сердиться лиш недовго, любить пеститися. Знайомим людям подає лапу, вітається. Але не до всіх він виявляє однакову прихильність. Декому тільки лапу подає, на більші пестощі не дозволяє. Декого то й лизне по ручі, гратися запрошує. А деяких знайомих то так любить, що як побачить, то кидається лапами на плечі, обніматися хоче... А було два випадки, коли Боско підійшов, обнюхав чоловіка, і давай на нього гавкати та кидатися. Ледви його відігнав Тато.

Відійшов Боско, сів здалека, а таки гарчить. Тато його умовляє, каже, що нечемно так робити, що чоловік за ділом прийшов. І видно, що Боскові прикро, він шулить вуха а таки гарчить. Пізніше довідалися ми, що ті два чоловіки були недобрі люди. Але нам про це інші люди сказали, а Боскові ніхто нічо-

го не казав, він сам нюхом занюхав, відчув.

Так. Добрі собаки, расові, мають такий досконалий нюх, що чують добру й злу людину. І не помиляються. Тепер, як хто до нас приходить, то Тато кличе Боска, щоб по-

знайомити. І дивимось всі на Боска — як він ставиться до людини. Як подає лапу, значить людина добра. А не хоче лапи подавати й гарчить, значить людина недобра.

Добрий нюх має Боско.

Малий маляр

У одних батька і неньки,
Був синок, Михась маленький.
Чемний був і пильно вчився,
Цілий божий день трудився.

В школі цілий день зайнятий,
Дома, він маляр завзятий.
Завдане скоро вивчає,
Як скінчить, книжки читає.

Бере крейдки кольорові,
І малює, ой чудові,
Образи, птахи, звірята,
Портрет мами, портрет тата.

Наче живі виглядають,
Наче щось сказати мають.
Зразу наш Михась маленький,
Малював речі простенькі.

Вікно, двері, ніжик, ложку,
Ножиці, капелюж, брошку,
Книжку, перо, рукавиці,
Потім речі всі в світлиці.

Стіл, лавки, ліжка біленькі,
Більші речі і маленькі,
А пізніше вже з красками
Синьожовтий прапор в рами.

На синьому тлі він знає,
Тризуб золотий сіяє.
Він малює досить вправно
Козаків, що б'ються славно.

Січових Стрільців героїв,
Військо піше і кінноту,
Славні подвиги їх боїв,
Повітряну, морську флоту.

Дальше танки, самолёти,
Більші з'днання і чоти,
І гармати, скоростріли,
Як то бомби вниз летіли.

Села, міста і вигони,
Авта, трамваї, ікони, а
Дітей при різних забавах
Як вправляють в однолавах.

По мистецьки і гарненько,
Малює все, все точненько.
Що захочеш і що знаєш,
Скажеш, скоро вже й маєш.

І кажуть всі вчені люди,
“З нього славний маляр буде”.

Богдан Федчук

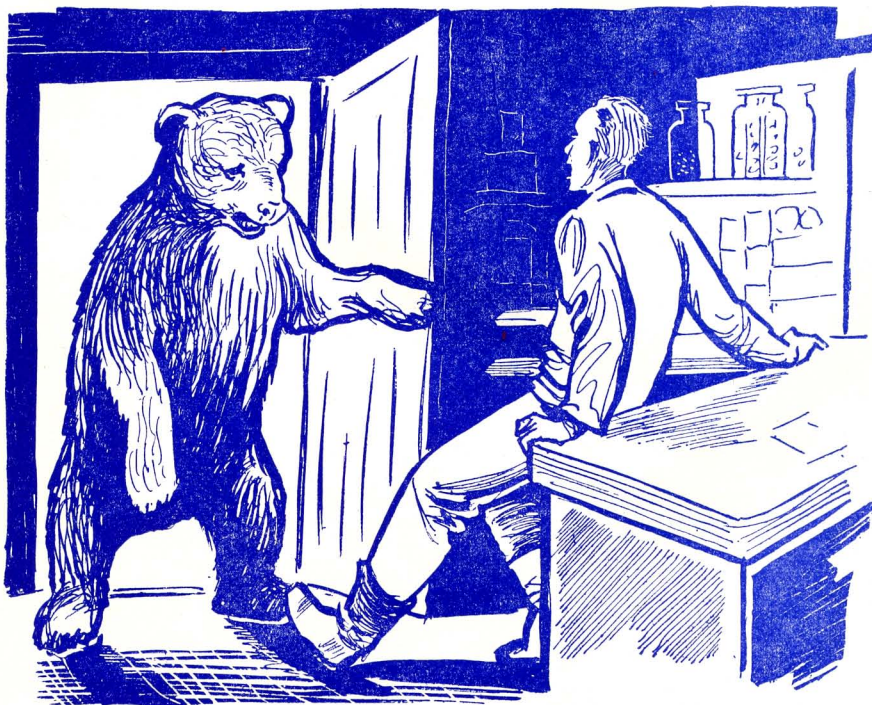

Розлука зі школою

Ще лиш кілька днів науки,
Ще лиш кілька днів.
Ждуть ліси, поля і луки,
Час прощання і розлуки
З школою насів.

Та чи справді, любі діти,
Книжка вам не друг?
Тож хоч сонце тепло світить,
Хоч манять поля і квіти,
І зелений луг.

Ви з лектурою в торбині
Їдьте в добрий час.
Певно в дощовій годині,
Чи у затишку, в долині
Книжка втішить вас!

ЗАГАДКА — КОНТЕСТ. Дорогі Читачі! Пригляньтесь уважно до цього рисунку. Що тут бачите? А те, чого не бачите, доповніть зі своєї уяви.

Хто напише найкраще оповідання до цього рисунку—цей одержить від “Мого Приятеля” гарну нагороду.

If Not Delivered Return to:

"MY FRIEND"

418 Aberdeen Ave.
WINNIPEG 4, MANITOBA

